

Els Moors leest Guido Gezelle (De Langste Dag, 10 december 2010)

Els Moors

bron

Els Moors, *Els Moors leest Guido Gezelle (De Langste Dag, 10 december 2010)*. 2011

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/moor032llda01_v01/colofon.php

© 2011 dbnl

The logo for the Dutch Bibliography (dbnl) consists of the lowercase letters 'dbnl' in a blue, sans-serif font. The letter 'd' is stylized with a small hook at the top.

Els Moors leest Guido Gezelle

Als de ziel luistert

Als de ziele luistert
spreekt het al een taal dat leeft,
't lijzigste gefluister
ook een taal en teeken heeft:
blâren van de boomen

Bron: Guido Gezelle, *Dichtwerken deel 1 en 2* (ed. Frank Baur). Veen, Amsterdam
1949 (derde druk)

Herinnering aan Beethoven's Septuor

't Er viel 'ne keer een bladtjen op
het water
't Er lag 'ne keer een bladtjen op
het water
En vloeien op het bladtje dei
dat water
En vloeien dei het bladtjen op
het water
En wentel-winkelwentelen
in 't water
Want 't bladtjen was geworden lijk
het water
Zoo plooibaar en zoo vloeibaar als
het water
Zoo lijzig en zoo leutig als
het water
Zoo rap was 't en gezwindig als
het water
Zoo rompelend en zoo rimpelend
als water
Zoo lag 't gevallen bladtjen op
het water
En m' ha' gezeid het bladtjen ende
'et water
't En was niet 't een een bladtje en 't an-
der water
Maar water was het bladtje en 't blad-
tje water
En 't viel ne keer een bladtjen op
het water
Als 't water liep het bladtje liep,
als 't water

Bleef staan het bladtje stond daar op
 het water
 Er rees het water 't bladtje rees,
 en 't water
 En daalde niet of 't bladtje daalde
 en 't water
 En dei niet of het bladtje dei 't
 in 't water.
 Zoo viel der eens een bladtjen op
 het water
 En blauw was 't aan den hemel end'
 in 't water
 En blauw en blank en groene blonk
 het water
 En 't bladtjen loech en lachen dei
 dat water
 Maar 't bladtje en wa' geen bladtjen neen
 en 't water
 En was nie' meer als 't bladtjen ook
 geen water
 Mijn' ziele was dat bladtjen: en
 dat water
 Het klinken van twee harpen wa'
 dat water
 En blinkend in de blauwte en in
 dat water
 Zoo lag ik in den Hemel van
 dat water
 Den blauwen blijden Hemel van
 dat water
 En 't viel ne keer een bladtjen op
 het water
 En 't lag ne keer een bladtjen op
 het water.
 Rouss. St. Leo '59

Bron: Guido Gezelle, *Dichtwerken deel 1 en 2* (ed. Frank Baur). Veen, Amsterdam 1949 (derde druk)

Dien avond en dien rooze

'k Heb menig menig uur bij u
 gesleten en genoten,
 on nooit en heeft een uur met u
 me een enklen stond verdrotten.
 'k Heb menig menig blom voor u
 gelezen en geschonken,
 en, lijk een bie, met u, met u,
 er honing uit gedronken;
 maar nooit een uur zoo lief met u,
 zoo lang zij duren koste,
 maar nooit een uur zoo droef om u,
 wanneer ik scheiden moste,

als de uur wanneer ik dicht bij u,
 dien avond, neêrgezeten,
u spreken hoorde en sprak tot u
 wat onze zielen weten.
Noch nooit een blom zoo schoon, van u
 gezocht, geplukt, gelezen,
als die *dien avond* blonk op u,
 en mocht de mijne wezen!
Ofschoon, zoo wel voor mij als u,
 - wie zal dit kwaad genezen? -
een uur bij mij, een uur bij u
 niet lang een uur mag wezen;
ofschoon voor mij, ofschoon voor u,
 zoo lief en uitgelezen,
die rooze, al was 't een roos van u,
 niet lang een roos mocht wezen,
toch lang bewaart, dit zeg ik u,
 't en ware ik 't al verloze,
mijn hert drie dierbre beelden: *u*,
 dien avond - en - *die rooze*!

Bron: Guido Gezelle, *Dichtwerken deel 1 en 2* (ed. Frank Baur). Veen, Amsterdam
1949 (derde druk)

Ego flos

Ik ben een blomme
en bloeie vóór uwe oogen,
geweldig zonnelicht,
dat, eeuwig onontaard,
mij, nietig schepselken,
in 't leven wilt gedooogen
en, na dit leven, mij
het eeuwig leven spaart.

Ik ben een blomme
en doe des morgens open,
des avonds toe mijn blad,
om beurtelings, nadien,
wanneer gij, zonne, zult,
heropgestaan, mij nopen,
te ontwaken nog eens of
mijn hoofd den slaap te biên.

Mijn leven is
uw licht: mijn doen, mijn derven,
mijn' hope, mijn geluk,
mijn êênigste en mijn al;
wat kan ik, zonder u,
als eeuwig, eeuwig, sterven;
wat heb ik, zonder u,
dat ik beminnen za?

'k Ben ver van u,
ofschoon gij, zoete bronne
van al dat leven is
of immer leven doet,
mij naast van al genaakt
en zendt, o lieve zonne,
tot in mijn diepste diep
uw aldoorgaanden gloed.

Haalt op, haalt af! ...
ontbindt mijne aarsche boeien;
ontwortelt mij, ontdelft
mij ...! Henen laat mij, ... laat
daar 't altijd zomer is
en zonnelicht mij spoeien
en daar gij, eeuwige, êêne,
alschoone blomme, staat.

Laat alles zijn
voorbij, gedaan, verleden,
dat afscheid tusschen ons
en diepe kloven spant;
laat morgen, avond, al
dat heenmoet, henentreden,
laat uw oneindig licht
mij zien, in 't Vaderland!

Dan zal ik vóór ...
o neen, niet vóór uwe oogen,
maar naast u, nevens u,
maar in u bloeien zaan;
zoo gij mij, schepselken,
in 't leven wilt gedoogen;
zoo in uw eeuwig licht
me gij laat binnengaan.

17-11-'98

Bron: Guido Gezelle, *Dichtwerken deel 1 en 2* (ed. Frank Baur). Veen, Amsterdam 1949 (derde druk)